

ANDERS & ANETTE
DE LA MOTTE

MORD UNDER SOLEN

INTRIG I AMALFI

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning av författarna:

Ett fall på Capri, 2024

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

info@forum.se

Copyright © Anders de la Motte & Anette de la Motte 2025

enligt avtal med Salomonsson Agency

Omslag Nils Olsson, oink.se

Omslagsillustration Graham Samuels

Tryckt hos ScandBook, EU 2025

Första tryckningen

ISBN 978-91-37-50644-9

Persongalleri

Resegruppen

Lara Belmonte, 46 år

Reseledare och guide. Driver det familjeägda företaget Belmonte Travels.

Hugo Lind, 50 år

Historielärare och vikarierande busschaufför.

Gottfrid "Gotte" Byhlén, 70 år

Ägare och vd, Byhléns konfektyr AB.

Edit Byhlén, 44 år

Gottfrids tredje och nuvarande hustru. Personalchef, Byhléns konfektyr AB.

Carl Byhlén, 43 år

Gottfrids son från första äktenskapet. Vice vd, Byhléns konfektyr AB.

Lovisa Stolpenhjelm-Byhlén, 41 år

Gottfrids dotter från första äktenskapet. Utvecklingschef, Byhléns konfektyr AB. Driver, tillsammans med sin make Gustaf, Stensätra slott.

Gustaf Stolpenhjelm, 36 år

Entreprenör och ägare till Stensätra slott.

Sonja Byhlén, 60 år

Gottfrids andra hustru. Textilkonstnär och styrelseledamot, Byhléns konfektyr AB.

Polly Byhlén, 34 år

Gottfrids styvdotter från andra äktenskapet. Yogainstruktör.

Tom Aronsson, 69 år

Finansdirektör, Byhléns konfektyr AB. Gottfrids högra hand.

Jackie Byhlén-Malmberg, 65 år

Gottfrids lillasyster. Ägare och vd, Karamelldrottningen AB.

Ian Malmberg, 65 år

Jackies make. Försäljningsdirektör, Karamelldrottningen AB.

Viktor Byhlén-Malmberg, 39 år

Jackies och Ians son. Arbetar på Karamelldrottningen AB.

Polisen

Baldassare Russo, 55 år.

Poliskommissarie.

Fredag

Det sägs att när den yttersta dagen kommer och människorna äntligen får skåda Edens lustgårdar, kommer det för Amalfiborna bara att vara en dag som alla andra. För inte ens paradiset skönhet överträffar deras plats på jorden.

Hotelldirektör Pompeo Merola begrundade de orden varje gång han steg ut på hotellets översta balkong, som vette ut från korridoren alldeles intill huvudentrén. Och precis som alltid kunde han bara instämma.

Hur kunde *något* mäta sig med den skönhet som omgav honom? De majestätiska, grönklädda bergen, det klarblå vattenet som såg ut att smälta samman med den oändliga himlen – alltihop så överväldigande vackert att det var omöjligt att förklara utan hjälp av havsgudar, nymfer, helgon och mirakel.

Pompeo lät vinden fylla lungorna och för en sekund tyckte han sig nästan kunna känna Guds närvaro. Han skulle aldrig, så länge han levde, tröttna på sin arbetsplats.

Hotell Monastero Santa Rosa var beläget så långt ute på den branta, urholkade klippan att det verkade som om hela den väldiga stenbyggnaden bars upp av en gudomlig hand.

Några måsar cirklade tankfullt i den varma luften högt ovanför, som om de ännu funderade på hur de skulle tillbringa dagen. Pompeo följde fåglarna med ögonen en stund, och flyttade därefter blicken tillbaka till havet. Snett till vänster,

på andra sidan Salernobukten, skymtade Punta Licosa, döpt efter en av de mytologiska sirener som tjugat sjöfarare med sin sång. La Costiera Amalfitana bestod av fyrtio kilometer kustremsa där pittoreska byar låg som ett skimrande pärlhalsband, flankerade av dramatiska klippor, frodiga citronodlingar och ett glittrande Medelhav.

Dessutom var området strategiskt beläget vid de historiska vattenvägarna mellan Europa, Afrika och Mellanöstern. Genom århundradena hade många erövrare med våld försökt lägga under sig den eftertraktade kusten. Greker, romare, araber, spanjorer, fransmän och briter. Och vem kunde klandra dem? Vem skulle inte vilja äga en bit av paradiset?

Men själv hade Pompeo inga sådana anspråk. Han var fullkomligt nöjd med att förvalta det kanske mest exklusiva hotellet längs hela Amalfikusten.

Han sänkte blicken mot de grönskande terrasser som utgjorde hotellets trädgård och som stegvis sänkte sig ner till den swimmingpool som nästan såg ut att fortsätta ut över klippkanten. Morgonsolen klättrade allt högre på himlen och om inte alltför lång tid skulle hans gäster vakna. Utvilade och redo att utforska allt som Amalfikusten hade att erbjuda dem.

Pompeo tog en titt på sitt armbandsur. Det hade blivit dags för hans vanliga morgonrunda. Han lämnade balkongen och strosade genom korridoren, bort mot hissen som skulle ta honom mot de nedre våningsplanen. Hotellet var byggt i suterräng, och det översta planet med entrén låg i höjd med den slingrande lilla byvägen, medan de nedersta planerna mynnade ut i trädgården.

I många hundra år hade byggnaden varit ett nunnekloster, med murar som höll det avskilt från omvärlden. En plats för stillhet och hängivenhet åt Herren. Numera var klostercellerna

omvandlade till luxuösa rum och sviter, men lugnet och stillheten satt fortfarande kvar i de tjocka väggarna och smittade omedelbart av sig på den som steg innanför dörrarna.

Pompeo passerade den gamla biktstolen i trä, som fortfarande hade en lucka som ledde direkt in till kyrkorummet. Förr hade nunnorna suttit här, viskat sina bekännelser åt prästen på andra sidan väggen och bett om Herrens förlåtelse. Som alltid undrade hotelldirektören vilka synder som lyckats leta sig in på en plats som denna. Men till och med i paradiset fanns ju en orm.

Ingen plats var helt fredad från ondska.

Intill biktstolen fanns ett enormt fönster med utsikt inåt landet. Mot lundarna, terrasserna och husen, som så långt ögat kunde nå klättrade längs sluttningarna. Det gick faktiskt att se ända bort till Ravellos berömda trädgårdar, högt däruppe på bergsplatån.

Men Pompeo stannade inte för att njuta av utsikten. I stället fortsatte han mot hissens. Kontrollerade samtidigt att tavlorna på väggarna hängde rakt och att blomvaserna på borden han passerade inte innehöll några slokande växter.

Hissens ena sida bestod av en glasvägg som gjorde det möjligt att njuta av havsutsikten hela vägen ner till bottenvåningen. Pompeo passade på att inspektera sin spegelbild i glaset. Flyttade slipsknuten någon millimeter i sidled så att den hamnade precis i mitten.

På bottenvåningen klev han ur och valde en korridor kantad med glasväggar, genom vilka man kunde se hotellets imponerande vinsamling. Flaskor från i princip alla Italiens regioner, några värda betydligt mer än hans månadslön.

Pompeo kontrollerade mätaren som angav temperatur och luftfuktighet inne bland flaskorna, fortsatte så vidare till hotellbaren där han noggrant inspekterade bardisken för att försäkra

sig om att den var ordentligt polerad. Därefter gick han vidare till biblioteket och lät blicken svepa över bokhyllorna.

En utstickande bok drog till sig hans uppmärksamhet. Han drog ut den ur hyllan. Det var boken som berättade om Amalfikustens berömda bakverk och sötsaker. Pompeo kom omedelbart att tänka på det sällskap från Sverige som just nu gästade hotellet.

Signor Gottfrid Byhlén och hans färgstarka familj som allihop arbetade i konfektyrbranschen och som reste med Belmonte Travels.

Sällskapet hade haft en stor middag under gårdagskvällen. Troligen var det då som någon av dem bläddrat i boken och ställt tillbaka den slarvigt.

Pompeo satte boken på dess rätta plats, nickade sedan belåtet för sig själv över den återställda ordningen innan han gick ut genom de öppna dörrarna till uteserveringen. Morgonpersonalen var i full gång med att duka upp för frukost, och Pompeo hälsade på dem allihop med namn innan han fortsatte längs den stenlagda gång som ledde ner till poolen.

I klosterträdgården hade man en gång mestadels odlat de örter och medicinalväxter som nunnorna behövde för att tillverka läkemedel som de sålde till lokalbefolkningen. Numera utgjordes trädgården av en noggrant planerad växtlighet. Palmer, olivträd och cypresser för att ge skugga, citron- och apelsinträd för fruktens skull, och olika blommor som bidrog med både väldoft och skönhet.

Hotelldirektören drog ut lite på stegen. Lyssnade efter fågelkvittret som alltid brukade höras över trädgården. Men just den här morgonen var det ovanligt tyst. Till och med cikador-nas entoniga gnissel verkade dämpat och eftertänksamt.

Pompeo rynkade pannan. Han tittade mot himlen men allt som syntes var några tunna fjädermoln som inte förebådade

oväder. Så vad var det då som stört trädgårdens invånare? Ett rovdjur av något slag? En vessla, eller kanske en orm som värmdes sig på någon av stenmurarna. Pompeo bestämde sig för att be trädgårdsmästaren kontrollera saken och förvisa den ovälkomna gästen.

Han tog trapporna ner mot infinitypoolen, där solsängarna stod i perfekt ordning. Parasollerna var allihop nedfällda och säkrade enligt hans instruktioner.

På den bortersta poolkanten satt en stor havstrut och såg ut att njuta av utsikten ner mot fiskeläget långt därnere. Var det kanske på grund av den som småfåglarna tystnat? Pompeo slog ihop händerna för att skrämma bort truten. Fågeln gav honom en avmätt blick innan den slog ut med vingarna och försvann över klippkanten.

Hotelldirektören skuggade ögonen mot den stigande morgonsolen. Ute på det Tyrrenska havet stävade ett par tonfiskebåtar mot horisonten. En ljum vind bar med sig doften av grönskan från sluttningarna och de salta bränningarna långt nedanför. En närmast perfekt morgon i paradiset.

Han lyssnade efter fågelsången igen. Men trots att truten nu var försvunnen, var cikadornas dämpade gnissel fortfarande det enda som hördes.

Pompeo gick för att kontrollera raden med solbäddar under vasstaket som sträckte sig längs poolens ena långsida.

På den allra bortersta bädden skymtade hotelldirektören något som störde hans morgonrutin. Någon låg på en av bäddarna. En person iklädd en av hotellets badrockar och med en handduk över ansiktet.

Det var inte första gången han stött på en morgontidig gäst som inte respekterade poolområdets öppettider. Ibland till och med en nattsuddare som inte hittat tillbaka till rummet efter några glas vin för mycket. Båda situationerna krävde

en blandning av takt och diplomati, något Pompeo ansåg sig vara expert på.

Han gick långsamt närmare.

Personen under handduken verkade tillhöra den nattsuddande gruppen. Ett halvtomt glas stod på bordet intill solbädden, och bredvid det en mobiltelefon.

Pompeo stannade upp på behörigt avstånd och harklade sig diskret. Personen under handduken verkade sova tungt.

Hotelldirektören harklade sig igen, högre den här gången. Fortfarande ingen reaktion.

Pompeo tog ett par steg närmare. Först nu märkte han hur gästens ena hand hängde livlöst över kanten på solbädden. Nedanför, på marken, låg något som liknade en penna, och bredvid den en inhalator.

”Scusi”, sa han. Lade till ett: ”Excuse me. Are you all right?” Fortfarande ingen reaktion.

Pompeos hjärta hade börjat slå allt hårdare. Plötsligt insåg han att även ljudet från cikadorna hade upphört och ersatts av en tryckande tystnad. Det var som om hela trädgården höll andan, iakttog honom och den sovande. Väntade på att något skulle hända.

Han böjde sig fram och tog försiktigt tag i ena hörnet på handduken som täckte ansiktet. Lyfte sedan försiktigt på den.

Så fort han mött den tomma blicken, sett de svullna, blå läpparna och den utstickande tungan insåg hotelldirektören att den här dagen inte alls skulle bli som han hoppats.

”Dio mio!” mumlade han och släppte handduken.

Instinktivt gjorde han korstecknet, innan han med darrande händer började treva efter sin mobiltelefon.

Tre dagar tidigare

Tisdag

KAPITEL I

Ett nytt äventyr

Hugo Lind styrde bussen i riktning mot Neapels flygplats. Ovanför honom sken solen från en klarblå himmel, endast avbruten av den vita rökslinga som alltid svävar över Vesuvius topp.

Trafiken var ungefär så kaotisk som han väntat sig, men efter ett par timmars övning med den lilla turistbussen började han känna sig relativt varm i kläderna. Italiensk rusningstrafik var egentligen inte svårare att manövrera i än snöiga Norrlandsvägar. Allt handlade om planering, riskmedvetande och tajming, möjligen kryddat med en liten smula italienska nerver.

Något han dock fortfarande hade svårt med var avståndet. Han tvingade för säkert tionde gången bort blicken från backspegeln och den Fiat som för närvarande var nästan fastklistrad vid bussens baklyktor. De italienska bilförarna lade sig alltid så nära framförvarande fordon att det knappt skilde en spaghettilängd mellan karosserna. De verkade helt obekymrade över det matematiska faktum att de inte skulle ha en chans att väja, än mindre bromsa, om något inträffade.

Bästa knepet, började Hugo lära sig, var att helt enkelt låta bli att titta i backspegeln, eftersom det bara gjorde honom onödigt nervös.

För bara några veckor sedan, över midsommar, hade han rest till Italien helt ensam. Följt punkterna på den allra sista att-göra-lista som hans bortgångna hustru lämnat honom.

Tanken på Cecilia gjorde Hugo fortfarande sorgsen emellanåt. Men precis som hon påpekat i brevet var två år en alldeles lagom tid att sörja, innan det var dags att gå vidare.

Den första punkten på hennes lista hade varit att skriva över sommarhuset på deras tvillingar. Maja och Elias var båda vuxna, hade tid och kunskaper att ta hand om stället på egen hand.

Punkt nummer två hade Hugo också lyckats med – att boka den Italienresa han drömt om i så många år. En resa som kommit att förändra hans liv.

Den tredje punkten på Cecilias lista hade han i ärlighetens namn knappt hunnit påbörja ännu. Men boken han tänkt skriva kunde väl vänta ytterligare någon vecka, intalade han sig.

Och så var det den fjärde punkten. Den som nyligen hade känts fullkomligt otänkbar. Hugo sneglade mot sätet snett bakom honom.

Lara Belmonte, innehavare av Belmonte Travels.

Under midsommarhelgen hade de båda blivit indragna i en historia då en skandinavisk turist störtat utför Capris allra brantaste klippa. Polisen hade varit nära att skriva av allt-ihop som en olycka, men Hugos och Laras amatörutredning hade i stället avslöjat en mördare. Och ett motiv. *La follia d'amore*. Kärlekens dårskap.

Han sneglade på Lara igen.

Det var hon som sedan dess hjälpt honom att hyra ett litet hus med utsikt över Neapelbukten, där han i lugn och ro skulle börja skriva på sin bok. Det var tack vare henne han funnit sig till rätta när han bestämt sig för att stanna i Italien

hela sommaren. Därför hade han inte kunnat säga nej då hon bett honom att rycka in som chaufför på nästa resa.

Fast i ärlighetens namn handlade det väl inte bara om tack-samhet. Han tyckte om att umgås med Lara. Hon var klipsk, spännande och fick honom att skratta mer än han gjort på mycket länge. Tanken på ett nytt äventyr tillsammans med henne var definitivt lockande, även om det innefattade att behöva manövrera en liten blå turistbuss genom den syd-italienska trafiken, och en matchande skjorta med Belmonte Travels logotyp på ena bröstfickan.

Han tutade på en vespa som trängde sig in i hans fil och hytte med ena handen, precis som han sett sina italienska chaufförskollegor göra. Kände sig märkligt nöjd då vespaföraren ilsket viftade tillbaka.

Det var som om gesten på något sätt bekräftade hans nya, och minst sagt överraskande, yrkestitel.

Inte Hugo Lind, historielärare – utan Ugo Lind, italiensk busschaufför. *Autista dell'autobus*.

”Du kör som en italienare, Ugo”, skrattade Lara. ”Flyg-platsen är nästa avfart.”

Hugo lättade på gasen och följde hennes anvisningar.

”Berätta igen vilka resenärer det är vi ska hämta. Du sa något om ett familjeföretag.”

”Familjen Byhlén”, svarade Lara. ”De driver ett företag i konfektyrbranschen. Totalt är de åtta personer.”

”Byhlén”, sa Hugo. ”Som i Byhléns choklad?”

”Känner du till dem?”

”Absolut. Alla svenskar har deras chokladask på gott-bordet.”

”Gotte... ?” Lara höjde frågande på ena ögonbrynet.

Hon pratade så bra svenska att Hugo ibland glömde bort att det inte var hennes modersmål.

”Gottetbord. Ett bord med godsaker som man ställer fram efter kaffet, speciellt till jul. Knäck, ischoklad, julmust och så då Byhléns klassiska chokladask.”

”Som ett slags tradition?”

”Precis. Fast i ärlighetens namn äter vi nog bara hälften av chokladen. En hel del av smakerna i Byhlénsasken är lite...”

Hugo svängde in på avfarten.

”... gammaldags”, avslutade han. ”Romrussin och körsbärslikör som ingen tycker om. Och deras nyare smaker är för nymodiga. Hallonkrisp, glöggkryddor och andra konstigheter, i stället för nougat och mjölkchoklad, som folk gillar. Plus att asken blivit allt dyrare. Hur svårt ska det vara att tillverka en låda god och rimligt prissatt choklad som alla kan njuta av?”

Hugo stannade vid ett rödljus, insåg samtidigt att han nog dykt lite väl djupt i ämnet. Byhlénsasken hade fått honom att tänka på jularna då barnen var små och på hur fort tiden gick. Nu hade tvillingarna redan fyllt tjugofem, Maja var polis och Elias snart färdig läkare.

Han sneglade på Lara igen. Hon såg road ut.

”Ni svenskar verkar mycket engagerade i era sötsaker”, skrattade hon. ”Jag läste någonstans att ni äter mest godis i hela världen.”

”Det stämmer säkert”, log Hugo. ”Vi är riktiga gottetgrisar.”

Lara lyfte frågande på ena ögonbrynet.

”Candy pigs”, provade Hugo, men insåg genast att den engelska översättningen inte hjälpte. ”Gottetgris är någon som gillar godis väldigt mycket”, förklarade han. ”Svenskar är riktiga gottetgrisar.”

”Gottetgris...” Lara provade ordet ett par gånger. ”Ett bra ord, Ugo. Grazie!”

Hon pekade mot en korsning.

”Nu är vi framme. Håll dig i vänsterfilen, vi ska in på bussparkeringen där borta.

Neapels flygplats, som under sommarmånaderna var en av södra Europas mest trafikerade, var inte helt dimensionerad för uppgiften, och infarten vimlade av taxibilar, bussar och privatbilar som stred om både utrymme och de fåtaliga parkeringsplatserna.

Efter lite manövrerande och ännu mer tutande lyckades Hugo ändå ta sig fram till rätt plats. Han kände sig faktiskt riktigt nöjd med sin insats. Busschaufförstakterna som han skaffat sig i sin ungdom satt tydligen i, speciellt nu när han slipat bort den värsta ringrostigheten.

Lara tittade på sitt armbandsur.

”Perfekt tajming. Bra kört.”

”Grazie mille”, svarade Hugo. ”Sono Ugo Lind. Autista dell’autobus.”

”Bravo, Ugo”, skrattade Lara. ”Vi kanske skulle prata italienska med varandra under resan? Så att du får träna.”

”Certo”, sa Hugo och lade till en handrörelse som han hoppades skulle se italiensk ut.

Lara tog fram en fickspegel och drog en borste genom håret.

”Faktum är att jag är ganska nervös”, sa hon. ”Det här är min första skraddarsydd affärsresa. Jag har tjatat på mina föräldrar om att bredda verksamheten, men de är skeptiska till nya idéer, även sådana som innebär nya intäkter. Helst ska allt vara precis som det alltid varit. Ingenting får ändras, och nytt är detsamma som dåligt.”

Hon gjorde korstecknet och himlade samtidigt överdrivet med ögonen, vilket fick Hugo att skratta till.

”Vad jag egentligen vill ha sagt är att det står en del på spel under den här resan, Ugo”, avslutade Lara. ”Belmonte Travels

framtid ligger mer eller mindre i våra händer, så inget får gå fel. Inget, mi capisci?”

Hugo nickade. Laras ton var skämtsam, men han hörde att det ändå låg ett stänk av allvar i orden.

KAPITEL 2

Ankomst

Ankomsthallen vibrerade som vanligt av liv och rörelse. Ljudet av rasslande rullväskor blandades med sorlet av röster och språk från alla världens hörn. Julihettan hade letat sig in i den trånga hallen och fått både temperatur och luftfuktighet att skjuta i höjden, och dessutom kryddat luften med en blandning av kaffe, parfym och solkräm.

Lara stod vid sin vanliga utkiksplats, invid en pelare med perfekt uppsikt över ankommande resenärer. Det mesta var precis som det alltid varit på flygplatsen under de femton år hon hämtat upp sina gäster här. Fast inte allt.

Det första som var nytt för henne under denna resa var Hugo Lind, historieläraren från Stockholm som visat sig vara allt annat än en svensk lagom-man. Ugo, som hon nästan omedelbart döpt om honom till, hade blivit hennes bundsförvant under mysteriet på Capri, och även hennes räddare i nöden när bussen gått sönder första dagen. Och nu hade han ställt upp som busschaufför när Salvatore hastigt behövt opereras för blindtarmen. Hon var van vid att det var hon som kvickt och lätt löste alla möjliga och omöjliga situationer, och därför hade hon blivit glad när Hugo utan förbehåll tagit på sig rollen som busschaufför.

Hon hade kommit att tycka om Hugos sällskap, trots

att de bara känt varandra i några veckor. Han var nyfiken, omtänksam och händig. Och kanske allra viktigast: snäll. En klart underskattad egenskap. Hon hoppades att han skulle trivas i det lilla hus han hyrt med hjälp av henne. Att han efter den här resan skulle få tid att skriva sin bok och till fullo njuta av Italien. Han om någon var sannerligen värd det.

Det andra som var nytt var resegruppen de väntade på. Lara hade verkligen kämpat för att övertyga sina föräldrar om hur viktigt det var att utveckla verksamheten och anpassa den efter nya kunder och nya resvanor. Hennes mamma hade varit mest motsträvig, kanske för att firman bar hennes namn. ”Varför kan vi inte bara fortsätta som vi alltid har gjort? Det har fungerat bra för pappa och mig i över trettio år”, hade hon sagt när Lara tog upp frågan för tredje gången. Och så hade hon lagt till, i ett tonfall som sa att det inte var något att diskutera: ”Att ha företag som kunder är inte samma sak. Inte lika personligt.”

Men till sist hade hennes föräldrar ändå gett med sig, framför allt tack vare Laras nittonårige son Alessandro. Inga morföräldrar älskade sitt barnbarn mer än hennes föräldrar älskade Alessandro. Eller dyrkade, kanske var ett bättre ord. Och efter att hon bett honom lirka lite hade hon till sist fått sin vilja igenom.

Alessandro skulle garanterat växla in den tjänsten vid tillfälle. Troligen genom att få henne att ta hans parti i en diskussion med Gianfranco. Far och son hade inte riktigt samma tankar om framtiden. Laras exman ville att Alessandro skulle bli jurist, kanske till och med domare som han själv. Alessandro, däremot, ville bli musiker. Och båda var envisa som åsnor.

Lara avbröt sina tankar för att i stället läsa på skärmen med ankomster. Planet från Stockholm hade landat för en

stund sedan och hennes gäster måste vara på gång när som helst nu.

Hon slätade till pennkjolen och rättade till solglasögonen i pannan, kontrollerade att namnet *Byhlén* stod tydligt och klart på Ipadens skärm innan hon höjde den över huvudet.

En samling högljudda och praktiskt klädda tyska turister passerade innan hon fick ögonkontakt med en äldre man med en bagagekärra. Bredvid honom gick en lång, betydligt yngre kvinna i en figursydd klänning, elegant florstyck och höga pumps. Hon såg ut att nästan klamra sig fast vid mannens arm.

”Gottfrid Byhlén, Byhléns konfektyr”, presenterade han sig när han kommit fram. ”Du måste vara Lara Belmonte.”

Gottfrid var minst femton kilo lättare än på fotografiet Lara sett på företagets hemsida. Det kortklippta grå håret hade ersatts av en yvig kalufs och fått sällskap av ett nästan lika yvigt skägg. Blicken varm, leendet mjukt. Varken det eller hans lediga klädsel och vildvuxna frisyr stämde alls med det affärsmässiga intryck hon fått av honom på företagsfotot.

”Välkommen till Italien, Gottfrid!” hälsade Lara.

”Tack. Det här är min hustru.”

Den långa kvinnan sträckte fram handen.

”Edit Byhlén.”

Hon lät lite sludrig och under hattfloret skymtade ett par trötta ögon.

”Hur var flygresan?” frågade Lara.

”Mycket behaglig, tack!” utbrast Gottfrid, innan hans hustru hunnit svara. ”Edit är flygrädd, men det gick hur bra som helst, eller hur, älskling?”

Hans hustru nickade frånvarande. Gottfrid vände sig mot de tre personerna som nu slutit upp bakom honom och Edit.

”Det här är Tom Aronsson, vår finansdirektör”, sa han och

visade med handen mot en man som var huvudet kortare än han själv, med kortsnaggat järngrått hår och kantigt ansikte.

Mannen bar kortärmad skjorta och kostymbyxor, båda plaggen med oklanderliga pressveck. Trots att han måste vara närmare sjuttio såg han ut att vara mycket vältränad och hanterade utan större ansträngning en överlastad bagagevagn. Han tryckte Laras hand och nickade till hälsning.

”Tom och jag är även barndomsvänner”, tillade Gottfrid. ”Han är en riktigt trotjänare. Och här har vi min exhustru Sonja.”

Han pekade på kvinnan intill Tom. Hon var i dryga sextioårsåldern, blond och mycket stilig, bar en mönstrad omlottklänning i starka färger, stora guldsmycken och kraftig make-up.

”Din favorit-exhustru”, skrattade Sonja, samtidigt som hon skakade hand med Lara. ”Det är därför jag fortfarande sitter i bolagsstyrelsen. Därför, och såklart på grund av det faktum att jag äger fem procent av aktierna i firman.”

Sonja lade till en blinkning. Hon pratade finlandssvenska, noterade Lara. Och hon hade en mimik och ett smittande skratt som fick henne att verka sympatisk.

Tom Aronsson, däremot, var betydligt mer svårläst. Han hade inte ens lett artigt då de hälsade. Lara hade inte blivit förvånad om han slagit ihop klackarna på sina välputsade skor. Det låg något vagt militäriskt över honom.

”Det här är min dotter Polly”, fortsatte Sonja och gjorde en gest mot den kvinna i trettioårsåldern som utgjorde den femte personen i sällskapet.

”Hej hej”, hälsade hon.

Polly var kortare än sin mamma och mörkhårig, klädd i joggingbyxor och en batiktröja. Över ena axeln hängde en ryggsäck, över den andra ett fodral till en hoprullad yoga-

matta. Hennes kroppsspråk antydde att hon föredrog att hålla sig i bakgrunden.

”Välkomna allihop”, sa Lara. ”Det fattas ytterligare tre personer, eller hur?”

”Min dotter och min svärson kommer där borta.”

Gottfrid Byhlén gjorde en ny gest, denna gång mot en kvinna i tidiga fyrtioårsåldern som närmade sig genom trängseln. Det guldbruna håret var klippt i en sofistikerad pagefrisyr, byxdressen perfekt matchad med bälte och lågskor. Bakom henne kom en man som hanterade två stora rullväskor i metall.

”Hej, det är jag som är Lovisa Stolpenhjelm-Byhlén.”

Kvinnan nickade mot Lara. Hon hade samma raka hållning och distinkta ansiktsdrag som sin far. Under ena armen bar hon en diskret handväska av typen som troligen hade sexsiffrig prislapp.

”Och det här är min make, Gustaf Stolpenhjelm.”

Hon pekade mot mannen med rullväskorna.

”Trevligt att träffas”, hälsade han med ett charmigt leende.

Gustaf Stolpenhjelm hade ett ungdomligt utseende: vågigt blont hår, solbränt ansikte och klädsel som såg ut att komma rakt ur Ralph Laurens sommarkatalog.

”Lovisa och jag ser så mycket fram emot den här resan”, sa han. ”Vi kommer att samla på oss en massa inspiration och idéer, inte sant, älskling?”

Hans hustru nickade, fick samtidigt något mjukt i blicken som var svårt att inte tycka om.

Lara räknade tyst in passagerarna.

”Då väntar vi bara på en person till, inte sant?”

”Det stämmer”, sa Lovisa. Det mjuka uttrycket försvann lika fort som det kommit. ”Min bror Carl var tvungen att ta ett viktigt jobbsamtal.”

Lovisa sneglade mot sin pappa, som för att försäkra sig om att han hörde henne.

”Där kommer han. Calle!” ropade Gottfrid.

En man banade sig väg genom trängseln och närmade sig dem med raska steg. Han var i fyrtioårsåldern, klädd i kostym och slips och hade till skillnad från sin syster mörkt hår och mörka ögon. I ena handen jonglerade han en mobiltelefon, i den andra höll han handtaget till en rullväska.

”Hej, Carl Byhlén här, sa han andfått till Lara, efter att ha stuvat undan telefonen. ”Beklagar förseningen, jag var tvungen att lösa ett akut problem med en leverantör. Men nu är allt under kontroll igen. Verksamheten löper på som den ska.”

Han sneglade mot sin pappa på nästan exakt samma sätt som Lovisa nyss gjort.

Gottfrid såg knappt ut att ha lyssnat. Han verkade fullt upptagen med att stötta sin hustru, som var något vinglig.

”Strålande, då var vi alla här”, sa Lara medan hon tittade ut över sin lilla grupp. ”Benvenuti in Italia. Hoppas ni haft en bra resa så här långt. Jag är alltså Lara Belmonte från Belmonte Travels. Vår buss står parkerad precis utanför, så fort vi kommit ombord ska jag gå igenom några praktiska detaljer. Följ efter mig, bara.”

Lara ledde med vana steg det lilla sällskapet genom ankomsthallen och ut i sommarhettan.

Några svarttaxichaufförer som stod och rökte utanför sken upp. De fimpade och sträckte på sig, men deras leenden slocknade så fort de fick syn på Lara bland sällskapet.

”Era mammor måste vara stolta”, väste hon i ena mungipan. ”Lura oskyldiga turister med era ockerpriser. Stick härifrån och ge fanken i att störa mina resenärer! Mascalzoni!”

Hon knyckte ilsket på nacken, vilket fick männen att

muttra något ohörbart, och motvilligt skingras. Lara bytte till ett vänligare ansiktsuttryck och vände sig mot resegruppen igen.

”Snart framme”, sa hon. ”Det är bara någon minuts promenad.”